

החל משנת 2004 אתר ה-"מוניטור האקדמיה הישראלית" עוקב אחר פעילות אנטי-ישראלית קיצונית של קבוצת אנשי אקדמיה הפועלת באוניברסיטאות בארץ ובחו"ל.

קבוצה זו משתלחת במדינה למנגינת ליבם של ערביי ארץ ישראל המתייצבים מאחרי כל אחד מהארגונים האנטי ישראליים בעולם. חברי הקבוצה המוזמנים להרצות ברחבי תבל, מוציאים לאור "ספרות מחקר" ונהנים מהצלחה מסחרית תוך כדי שהם משלשלים לכיסם את כספי משלם המסים הישראלי שמממן את האוניברסיטה בה הם מסיתים נגד ארצם.

ל"מוניטור" ארכיון ובו מאמרים שנכתבו בידי אנשי אקדמיה אלו, מאמרים שנכתבו עליהם, והזמנות לפעילויות השונות. ה"מוניטור" פועל באנגלית ובעברית ומתעדכן מידי יום. ניתן להצטרף לרשימת התפוצה של המוניטור הפועל בשיתוף פעולה עם מרכז אריאל למחקרי מדיניות.

דנה ברנט

עורכת אתר "מוניטור האקדמיה הישראלית"

מדינת המתנחלים

**דברים שנשא פרופ' יהודה קופרמן¹ בוועידת חיפה למען זכות השיבה
והמדינה החילונית הדמוקרטית בפלסטין**

**Haifa Conference for the Right of Return and
the Secular Democratic State in Palestine**

**הוועידה נערכה ביום שישי ושבת 21-20 ביוני 2008, חיפה,
"תיאטרון אלמידאן" רח' ח'ורי**

**המסמך הבא הוא תגובה למאמר שעאדל סמרה מרמאללה הפיץ
לאחרונה. המאמר והנוסח המקורי של התגובה פורסמו באנגלית.**

עאדל היקר שלום,

קראתי בעיון רב את המסמך שלך וברצוני להציג כאן תגובה המזימה את נקודותיו השונים. תחילה יציג מענה זה הערכה של עמדתך אודות חזון המדינה האחת, ובאופן כללי יותר מעמדך של המשימות הדמוקרטיות הבערות הנוגעות להמונים הפלסטינים. ואז הוא יציג הגנה על המצע בו דוגל ה"וועד למען רפוליקה חילונית ודמוקרטית בכול פלסטין" שלנו.

¹ פרופ' (אמריטוס) יהודה קופרמן, לימד בחוג לצרפתית באוניברסיטת תל-אביב.

שני חלקים אלה יתחברו יחד לתוך מערכת של הוכחות הממצביעות על כך, שבניגוד לטענתך כי אתה תומך בתוכנית של "מדינה חילונית דמוקרטית בפלסטיין", תמיכתך בנוסחה של שתי מדינות מהווה שלילה של החזון החילוני והדמוקרטי, ולפיכך של החזון הסוציאליסטי בפלסטיין. אסיים בהעלאת הצעה של פרוגרמה של משימות מעשיות, שהן מבחן החומצה של כל עקרון בו אתה דוגל.

1. עצם הקיום של מדינת המתנחלים חוסם את הדרך לכל פתרון של השאלה הלאומית הפלסטינית.

1.1 קטגוריות מבודדות במקום כוחות חברתיים בתנועה.

המתודולוגיה שלך מביאה אותך לנער תוויות אלה כנגד אלה: ZAR.SDS, OSS, וכו' מבלי לתת להן תכנים ממשיים. כך, אותן תוויות נראות כמו תגיות ריקות. לכן, המסמך שלך נראה כמו משחק אינטלקטואלי למען אנשים היושבים בתוך חדר בודד – רחוקים מהמאבקים הממשיים שמנהלים ההמונים – ושחקנים אלה מנסים לזכות במשחק. והמשק הולך בצורה הזאת: שני הצדדים מחזיקים בידיהם מספר סופי של קלפים הנושאים אחת לתמיד את התוויות האמורות. אבל, אחד היריבים – לצורך אותו משחק, אתה – מחליט, במקום השחקנים האחרים אלו תכנים יש לקלפים המתווים. יתירה מזו, אותו שחקן אינו חושף אף פעם את התוכן של קלפיו הוא, בפרט זה הנושא את התג "סוציאליזם". אלא מה, בעולם הממשי אנחנו לא שחקני קלפים מכונסים בחדר קטן בודד, אלא פעילים שהקדישו את עצמם למאבק הממשי של ההמונים.

במשחק שהחלטת להציב בינינו ישנו גורם חסר אחד גדול: ההמונים, ההמונים הרחבים של מיליוני אנשים, אלה שסולקו מהמולדת הפלסטינית ושמהם נשללת זכותם הטבעית לחזור אליה, אל שטחי 48, וההמונים אשר בשטחי 67 נאנקים תחת העול של אויביהם המרים ביותר, ואלה שבשטחי 48 המצויים תחת משטר של אפליה אתנית קיצונית: ההמונים הפלסטינים אשר נשללת זכותם להיות אזרחים חופשיים וריבוניים בארצם. והרי, הם מנהלים את מאבקם כדי למגר את הסדר הריאקציוני הזה: מה יש לך לומר להם?

1.2 איפה החלוקה הכפויה של הארץ? איפה תוצאתה הבלתי נמנעת: הנכבה?

המסמך שלך איננו מתייחס לסוגיית הליבה בשאלה הלאומית הפלסטינית, החלוקה – שבוצעה ע"י האימפריאליזם, וחוליית הקשר שלו באזור, המפעל ההתנחלותי הציוני, תוך שיתוף פעולה הדוק עם הביורוקרטיה הסובייטית – של הארץ ושל אוכלוסייתה, על פי גבולות אתניים, גזעיים, דתיים, אשר הובילה הישר לפעולת טיהור האתני של שנות 1948-1951.

חלוקת הארץ נוהלה ומנוהלת ע"י המעצמות האימפריאליסטיות, למן הצהרת בלפור (1917), ועד הצהרות בוש החוזרות למען "מדינה פלסטינית לצדה של ישראל". אנחנו יודעים שהצהרת בלפור וסיכומי ועדת פיל נועדו לבנות מנגנון שישתבץ בתוך הבניין האימפריאליסטי הבריטי באזור. אנחנו גם יודעים שהחלטת החלוקה שהתקבלה במערת השודדים, היא האו"ם, ב-1947 היתה מימוש מקומי של חלוקת העולם לאזורי שליטה בין הביורוקרטיה הסובייטית לבין המעצמות האימפריאליסטיות.

חלוקה זו של העולם עוגנו בוועידות יאלטה ופוסטדאם בסוף מלחמת העולם השנייה. כך, מדינת מתנחלים, מדינה אתנית, הוקמה בפלסטיין על חשבון האוכלוסייה הילידה, תוך קבלת חלק משלים בדמות הממלכה הירדנית, אשר סופחו לה האזורי הגדה המערבית הפלסטיניים. מדינה זו תוכננה להיות גולת הכותרת של הסדר האימפריאליסטי בכל אזור. כך, להמונים הנאבקים למען החירות שלהם, למען העצמאות שלהם, למען הכבוד העצמי שלהם, אין אופציה אחרת מאשר לטאטא מארצם את הסדר הריאקציוני שהוקם אז.

1.3 את המערכת ההתנחלותית יש לטאטא החוצה.

בתור תפקיד קבוע מדינת המתנחלים משמשת כשומרת נכסים באזור של האימפריאליזם. ראה , את תפקידה, בין השאר, במניעת הקמתה של פלסטין כמדינה, אפילו כמדינת רפאים, ב-1948, משום שזו היתה נחמקת מהסדר שהונהג אחרי מלחמת העולם הראשונה ואשר היה מבוסס על הממלכות הפרו-בריטיות. ראה את התפקיד במלחמות האנטי מצריות ב-1956 ו-1967. ראה את התפקיד שלה בניסיון לערער את יציבותה של עיראק אחרי מהפיכת 1958. ראה את תפקידה כמגן האינטימי מאז 1948 של אותו מוצר מובהק של האימפריאליזם הבריטי, הממלכה האשמית הירדנית, ובמיוחד במשך העימות והטבח של פלסטינים במרוצת הספטמבר השחור ב-1970.

ראה את תפקידה הבכיר במלחמת האזרחים הלבנונית ב-1975-1979 לצד המפלגה הפלנגיסטית הפאשיסטית. ב-1982, בעת שהיא פעלה כמכשיר מועיל ביותר של האימפריאליזם נגד הכוח המאורגן של התנועה הלאומית הפלסטינית בלבנון. והיא עזרה לו לסלק את אש"ף מהמדינה.

ראה את תפקידה כמשען חשוב עבור משטר השאה באיראן אחרי ההפיכה ב-1953 ביוזמת הסי-אי-אי. קציני הצבא שלה ומומחי העינויים במשטרה הפוליטית שלה אימנו את עמיתיהם, הגנרלים בצבא של השאה וסוכני הסאבאק. והיא קיבלה תמורה יפה במעמד הבלעדי ונושא הרווחים אצל המשטר האיראני כספק הנפט שלה.

כך מופיעה במלוא האור מדינת המתנחלים בתפקידה כגולת הכותרת בסדר הימפריאליסטי באזור. היא אותה אבן המחזיקה את כל המבנה במקומו. לכל המשטרים שמסביב יש אינטרס עמוק בשימורה ובשמירתה שלמה ובריא. גם כנגד האינטרסים של ההמונים ארצותיהם-הם. די באותן דוגמאות שהוזכרו כדי להוכיח שמדינה זו אינה עוד איזושהי מדינה קולוניאלית מנוהלת ע"י שכבה קומפראדורית. זאת מדינה קומפראדורית בתור שכזאת. היא בכולייתה, בתור מוסד, מכשיר של הסדר האימפריאליסטי באזור.

המהותה הייחודית הזאת נגזרת מהליך כינונה ההיסטורי כמדינת מתנחלים. היא עוצבה כישות שמראשיתה נועדה, תחילה ע"י הקולוניאליזם הביטי, ולאחר זאת ע"י הסדר העולמי – האימפריאליזם והבירוקרטיה הסטאליניסטית – לקלוט מתנחלים על חשבון האוכלוסייה הילידה. סדר עולמי זה חייב לחשב פעם אחר פעם היכן עומד האיזון ההכרחי בין צורכי המדינה הקומפראדורית לבין אלה של הרבדים הקומפראדוריים במדינות הערביות.

1.4 מדינת המתנחלים היא מדינה אתנית (מבוססת על הגדרות דתיות)

הגדרת המשטר הפוליטי של מדינת המתנחלים גם היא תוצאה של ההיסטוריה הזאת: זהו משטר של שליטה אתנית. היינו, חייבת המדינה להיות "מדינה יהודית"

מכל אלה יוצא שמדינה זו מגדירה את עצמה כמדינת גטו היושבת בתוך האזור. נגזר על אותו גטו – שאין לו, כפי שקורה לכל גטו, שורשים באזור שלו – להישען על אותו גורם בסדר העולמי שיהא המעצמה רבת הכוח ביותר.

ישות זו היא מכוונת מלחמה שמכוונת נגד סביבתה. היא אינה מופיעה כמדינה שיש לה צבא, אלא כצבא שיש לו מדינה.

טיבה של מדינת המתנחלים אילץ אותה לגרום לגל של טיהור אתני בתוך המרחב שבין הנהר לים. אורח קוום זה מולד ה נתמך במלואו ע"י המעצמות האימפריאליסטיות, ע"י הבירוקרטיה הסאליניסטית, וע"י השכבות הקומפראדוריות במדינות האזור, וכך היה שוב לבנון ב-1982, ושוב עלול לקרות חלילה.

בשל הקמת מדינה זו, במקום הקמת מדינה עבור תושבי הארץ כולם, וזאת היתה הדרך הטבעית, הדמוקרטית להפיכת הארץ למדינה, העם הפלסטיני הפך לעם עודף מבחינת הסדר האזורי. אפשר היה לומר, במונח מסוים, אם נשתמש במטפורה אירופית, שהעם הפלסטיני נהיה לעם היהודי של המזרח-התיכון. מגורש מארץ מולדתו, ומכל מקום, נשחט בכל מקום. כזאת היא, מההתחלה, מהותה של מדינת המתנחלים. היא כל כולה מכוונת כנגד היווצרות העצמאות הפלסטינית, ובאוסן

כללי יותר היא מכוונת כנגד שאיפות ההמונים באזור לריבונות. היא אינה בת תיקון בכל דרך שהיא.

ההבדלים התת-אתניים בתוך האוכלוסייה המיובאה נמצאים ברמה משנית ביחס לאופיה ההתנחלותי של המדינה. קו הפרדה הבסיסי מונח בין האוכלוסייה מיובאת המשמשת מסד חברתי לשליטה האתנית לבין האוכלוסייה הפלסטינית הילידה. לכן, התווית שלך: "המשטר הציוני האשכנזי" ("ZAR") חסר תוכן.

2. המדינה האחת: הפתרון הסביר היחיד עבור העם הפלסטיני על כל מרכיביו.

2.1 מרכיב ציבור 1948 בעם הפלסטיני.

בדרך, אתה מגן על זכות ההגדרה העצמית של האוכלוסייה הפלסטינית בשטחי 48. כמובן, לא ייתכן כל ויכוח איתך בנושא הזכות הזאת. כל מי שאינו משלב זכות בסיסית זו בפעילותו הוא בן בליעל הנוקט צד עם הבושים, הגורדונים, הסרקוזים, האולמרטים, העבדאללה'ים, המובראקים, וכו'. זכור שזאת היתה אותה הזכות שנשללה מהפלסטינים על ידי החלטת עצרת של האו"ם הכללית ב-29.11.47. אבל, אנחנו גם יודעים שתוצאה אפשרית של זכות ההגדרה העצמית הלאומית היא: "...עד וכולל היפרדות". זאת המשמעות שנתת לה, אתה מתכוון לאפשרות שהאוכלוסייה הפלסטינית ב-48 תפרוש מהשטח שנשלט על ידי המדינה הציונית. ועמדתך כאן לגמרי מוטעית.

ראשית, מדינת המתנחלים לא ניתנת לתיקון עד כי תתיר, כאילו, צמצום השטח שהוענק לה ע"י המעצמות האימפריאליסטיות והבירוקרטיה הסטאליניסטית עם החלטות 242-338 של האו"ם, וגם ע"י החלטת המל"פ של אש"ף ב-15.11.88, והסכמי אוסלו בספט' 93. פתירת הבעיה הלאומית הפלסטינית דורשת שכל המערכת הזאת תבוטל. מדינת המתנחלים, מפאת מהותה היא, אינה יכולה להתקיים אלא כישות שמתמידה במפעל התנחלות, שמתמידה בקיום והכבדת עולה בבתחום הגיאוגרפי-פוליטי שלה, מהים עד הנהר. המשטר שלה (אם לחזור על המינוח שלך: ה-ZAR). אינו יכול להיות "מפורק".

את המערכת הפוליטית שבנה הסדר העולמי ב-1948 יש להעביר מן העולם ולהחליפה באחרת. בדרך תמוהה למדי, נדמה שאתה תומך בפתרון קרוב למשטר הנוכחי בדרום-אפריקה, ששומר על יסודות מהותיים במשטר האפרטהייד.

שנית, פרישת האוכלוסייה הפלסטינית הערבית משטחי 48 היא חסרת פשר. שתי האוכלוסיות, היהודית והערבית, משולבות זו בזו באופן הדוק, יש לנו ערים מעורבות: עכו, חיפה, תל אביב יפו, רמלה, לוד, נצרת, וכו'. ויש לנו אזורים מעורבים.

מדאיג במיוחד הוא אותו נימוק שאתה מעלה המבוסס על המקרים של קוסובו והכורדים בעיראק, כדי להצדיק את חלוקת השטח של 48 לשתי ישויות מדינתיות נפרדות. יש לנו כאן דוגמאות ברורות של התערבות ברוטאלית של האיסמפריאליזם בגורלם של העמים. הפדרציה היוגוסלבית הובאה לנקודת פיצוץ ע"י מערכת לחצים שהופעלה ע"י המעצמות האימפריאליסטיות – תחילה של גרמניה על סלובניה – תהליך שהוביל למלחמות מחרידות, כשהאכזרית ביותר התרחשה בבוסניה, אבל קוסובו קיבלה אף היא חלקה במעשי הטבח.

הדוגמה השנייה שלך היתה תוצאה ישירה של הפלישה האמריקאית בעיראק. המדינה נקרעה לתת מדינות, והישות הלאומית העיראקית פוצלה לקהילות עוינות. מטרה מבוקשת זו של המדיניות האימפריאליסטית, שמחזירה בלל ארצות לשלבים שעברו לפני הרבה זמן, יכולה רק להזכיר לנו את אזהרתו של לנין ש"האימפריאליזם הוא ריאקציה לכל אורך הקו".

אבל אתה מבקש להסתמך על מהלכים ריאקציוניים אלה כדי להצדיק את תמיכתך בפרישה אוטופית מהחלק של פלסטין הכבוש מ-1948. צעד כזה של פרישה יהיה ריאקציוני באותה מידה

כמו התקדימים שציטטת בבוסניה, קוסובו ועיראק. אבל עצם המיקום הגיאוגרפי של האוכלוסייה הערבית בשטחי 48 ימנע זאת.

עמדתך מזכירה, בהקשר שלנו, את זו שהחזיקו המפלגות "הקומוניסטיות" הישראלית והירדנית, שדגלו עד 1947 בנסיגה ישראלית לעבר הגבולות שקבעה החלטת האו"ם ב-1947. לאחרונה, הפוליטיקאי הישראלי הגזעני הקיצוני א. ליברמן העלה הצעה בדבר גדיעת אזור המשולש הקטן מתוך השטח הישראלי ומסירתו לרשות הפלסטינית, וסיפוח התחליות לישראל, במסגרת הסדר שיביא להקמת "מדינה פלסטינית". ההמלצה עוררה התנגדות כללית בתוך אוכלוסיית פלסטין של 1948.

שטחי 1948 הם גם פלסטין, כל כולם. הזכות להגדרה עצמית תתממש בתוך פלסטין ההיסטורית, עם שיבת הפליטים לעריהם ולכפריהם, דרך איחודה של הארץ, דרך הגעתה לריבונות לאומית.

אם לסכם את הסוגיה הזאת, אין דרך לחמוק מהצורך להגדיר את הפתרון לבעייתה הלאומית של האוכלוסייה הפלסטינית הערבית ב-48 אלא בתוך מסגרת המדינה האחת.

2.2 מרכיב העם הפלסטיני שבגלות.

המסמך שלך מציג חלל ריק בסוגיה גורלית: זכות השיבה. אינך מתייחס ברצינות לשאלה זו שהיתה מהותית בדיונים של ועידת חיפה (יוני 2008). הרי בוועית קמפ דוויד (ספט' 2000) הצדדים הגיעו להסכם בלתי רשמי שקבע שרוב הפליטים יורשו להתיישב בתוך "מדינה הפלסטינית", בעוד שמספר סמלי (בסביבות ה-50,000) יורשו לחזור לשטחי 48. האם זו עמדתך? האם אתה משלים עם תוכנית האימפריאליזם וסוכנויותיו של חיסול, באופן זה, של שאלת הפליטים? תוכנית החיסול של זכות השיבה? האם קיימת מסגרת אחרת לשיבת הפליטים לעריהם ולכפריהם מלבד זו של המדינה האחת?

2.3 מרכיב אוכלוסיית השטחי 1967.

אתה זורק עלינו שלנו האשמות שערורייתיות: אנחנו כאילו מקבלים את כיבושי 1967. אם לתמצת את המסקנה הכללית שלך, אנחנו משמשים כאילו כחיפוי שמאלי על התפשטות הציונית. כאן טמון הגרעין של אי הבנתך את הפרוגרמה של מדינה חילונית ודמוקרטית בכל פלסטין.

חברים ב"וועד למען רפובליקה חילונית ודמוקרטית בכל פלסטין" שלנו נטלו חלק בהפגנה הראשונה שאורגנה בתוך גבולות 1967 נגד השליטה הישראלית בשטחי 1967. ההתכנסות הזאת התקיימה מול בניין הכנסת אחרי שהצבא הרג אישה בעת הפגנת נשים ברפיח. די מהר קיבלנו את הסיסמה: "הלאה הכיבוש". אז, המפלגה "הקומוניסטית" הישראלית סירבה להשתתף בהגנה בתואנה שזה היה צעד "הרפתקני". הפרספטיבה שלהם היתה עדיין של הסכם בין המשטר האשמי לבין ישראל.

מאז השתתפנו באין ספור הפגנות, בתל אביב, ירושלים, רמאללה, חברון, כאשר, יותר מפעם אחת, התעמתנו עם הצבא, בדרישה לנסיגה ישראלית משטחי הכיבוש של 1967. עמדה זו שלנו נשארה ללא שינוי, ראה את הצהרת העקרונות שלנו במסמך המצורף.

ברור ומובן שכל רעיון של סיפוח שטחי 67 למדינת המתנחלים, אשר יתואר כגרסה של פתרון המדינה האחת בלתי רלוונטי לגבינו, ואנחנו נאבק בו. המאבק נגד כיבושי 1967 נשאר כשהיה, והוא חלק מהמאבק הכולל למען המדינה האחת.

אבל, הדרישה לנסיגת הצבא הישראלי מהשטחים שנכשו ב-1967 הפכה במידה רבה לבלתי מספקת אחרי החלטת המל"פ מה-15 בנובמבר 1988, ובמיוחד אחרי הסכמי אוסלו. ההכרה של האימפריאליזם העולמי ושל סוכנויותיו באזור, מדינת המתנחלים והמשטרים הערביים, בנוסחת 2 המדינות – יכולה להביא מצב שבו בנסיבות מסוימות ובתנאים כלשהם אלה עשויים לתמוך בנסיגת הצבא הישראלי משטחים אלה.

ברורות לנו תוכניותיהם להפוך את שטחי 1967 לשורה של מובלעות דמויות גטו בתוך אזור שליטה של מדינת המתנחלים. ראה את התקדים המחריד של רצועת עזה. המצור על האזור מהיבשה, האוויר, והאוויר. ראה את המחסור המאורגן במזון, תרופות, בסיוע רפואי, מניעת קשרים כלכליים עם החוץ. כל אלה הפכו את האזור הזה לגהינום עלי אדמות. זה עלול להיות תקדים עבור הגדה.

על כן. המאבק למען נסיגת הצבא משטחי 1967 חייב להיות שזור במאבק למען היעלמותה הכוללת של המערכת הדכאנית. הדרור להמוני 1967 הוא חלק מהחופש של כולנו, של הפליטים, של המוני 1948, של המוני כל ארץ פלסטין!

2.4 המרכיב היהודי בעם הפלסטיני.

כמו שהודגש במסמכי ועידת חיפה, רק השתלבותם במדינה חילונית ודמוקרטית והשתתפותם בבנייתה מחדש של הארץ יסירו מנוכחותם של ההמונים היהודים את אופיה ההתנחלותי. אז, הם יוכלו להשתלב בישות הפלסטינית החדשה, כאשר הם שומרים על מלוא זכויות התרבות שלהם.

3. הדרך למעמד ראוי, לחרות, לשוויון – כתוכנית מעבר לסוציאליזם.

3.1 עם הפנים להמונים.

הפגם הבולט ביותר במתודולוגיה שלך הוא השמרנות שבה. בקיצור, אתה מניח שמה שהיה הוא שיהיה. אתה מעלה קטגוריות סטטיות, ולא מצבים משתנים ובתנועה, כאשר קטע אחד בתוך התפתחות תנועת ההמונים הופך לאחר, שעולה עליו.

כמו שהדגשתי קודם, ההמונים לגמרי נעדרים מטיעון שלך. ההמונים עם שנאתם לדיכוי האכזרי שנכפה עליהם מזה עשורים, עם שאיפתם לחרות, ההמונים הנעים קדימה פעם אחר פעם אל שחרורם את עצמם, ההמונים בתוך עימותם עם אויביהם מבחוץ ועם המכשולים הפנימיים (שהונחו ע"י תהליך אוסלו), חתירתם, למרות הקשיים הכבירים, לבניית ארגוניים אותנטיים: המונים אלה מן הדין שיהיו המאזינים – הדוברים שלנו.

אתה פוסח על התנועה העצמית הזאת, אשר היא ורק היא יכולה להפוך את המאבק נגד הכיבוש האלים של הצבא הישראלי, וכן את המאבק נגד הדיכוי האתני של המוני 1948, למאבק למען השיבה לשטחי 1948, ומכאן לאיחודו מחדש של העם הפלסטיני על אדמתו ההיסטורית.

עמדתנו, ב"וועד למען רפובליקה חילונית ודמוקרטית בכל פלסטין" ברורה: לא קיימת אפשרות למדינה פלסטינית חילונית ודמוקרטית אם לא תתקיים על כל השטח של פלסטינית ההיסטורית. ושום פתרון של מדינה אחת פלסטינית אינו אפשרי אם לא תהא חילונית ודמוקרטית. היעלמות ההגדרה האתנית דתית של האזרחים (=חילונית המדינה), והדמוקרטיה (=השוויון המלא בין האזרחים), מחוברות זו עם זו בקשר בל יינתק. הקשר הזה הוא המדינה האחת.

תנועתם של ההמונים – מדובר בהמונים ממש – למען הריסת הכיבוש של 1967, לא תעצור בדרך. עם ההמונים בחלקים האחרים שיצטרפו אליהם יתהווה גוש אחד שתכליתו הרס כל המבנה האתני הדכאני שהונח בפלסטין ב-1948.

3.2 הפרספקטיבה הסוציאליסטית: אנחנו בתקופת הקפיטאליזם השוקע.

בסוגיה חשובה זו אתה עושה אותו שימוש בקטגוריות סטטיות וצחיחות. עמדתך היא שחילונית ודמוקרטית של, כמובן, בארץ חצי קולוניאלית. ולכן אתה חש חייב להוסיף את התיבה "סוציאליסטית". לגביך עמדה הדוגלת בחילונית ובדמוקרטיה נגזרת מפרספקטיבה שונה מזו הסוציאליסטית.

דברים אלה היו יוצאים נכונים אילו היינו דנים בהם בתנאים של התקופה העולה, המתקדמת של הקפיטאליזם. הסוציאליזם לא עמד על סדר היום, והיה רק פרספטיבה מרוחקת. מעמד הפועלים ניהל מאבקים חשובים מאוד לשיפור התנאים הכלכליים והפוליטיים, ובתוך כך בנה את תנועת מעמד הפועלים ההיסטורית.

אבל העידן הוא עבר לבלי שוב. והמדינות החצי קולוניאליות נמשכו אל תוך המשק העולמי, ואם כן לתוך מאבק מעמד הפועלים הבינלאומי.

האם זה אומר שהשאלות הדמוקרטיות הן עניין של ימים עברו? להיפך: לחץ האימפריאליזם על הארצות החצי קולוניאליות מביא למלחמות, למימדים חסרי תקדים של דיכוי לאומי, למשטרי דמים צבאיים. המשימות הדמוקרטיות עומדות יותר מאי פעם על הפרק. המוני העובדים מוצאים בתוך מאבקם לשחרור לאומי ודמוקרטי, לא רק את המכשול של האימפריאליזם, אלא גם את סוכנויותיו הפיאדו-בורגניות. על ההמונים לגבור על המכשול הכפול הזה. הם מחמשים את עצמם בפרוגרמה הדמוקרטית הנראית להם כדחופה ביותר. ההמונים במאבקם מסוגלים להילחם למימושה המלא של הפרוגרמה הדמוקרטית.

אותה תנועה שמעמידה אותם על רגליהם ומביאה אותם אל תוך המאבק למימוש מלא של שאיפותיהם הדמוקרטיות תביא אותם לתוך מאבק למען תביעות סוציאליסטיות, אשר הן, בתורן, כך אנחנו סבורים ב"ועד למען רפובליקה חילונית ודמוקרטית בכל פלסטין", המסגרת היחידה שבה יתממשו זכות השיבה, איחודה מחדש של הארץ, העצמאות הלאומית, הדמוקרטיה הפוליטית. הממשלה של המוני העמלים שתגיע לשלטון על בסיס הדרישות הדמוקרטיות תעבור לשינויים הסוציאליסטיים הראשוניים.

המקרה שלנו בפלסטין משתלב יפה בסוג כזה של התפתחות במדינות החצי קולוניאליות אנה, לך לג'באליה, לעין בית עלמא, לשועפאט, לדהישה, לעין אל חילוה, לנהאר אל בראד, לירמוק (שליד דמשק), וכו'. ונסה לתת בפני התושבים שם נאום שיקרא להחברת אמצעי הייצור (=סוציאליזם). הם יחשבו שזה עתה נפלת מהירות, ושאתה איזה חיזר שאינו יודע איפה הוא עומד באותו רגע. הם יתעלמו ממך.

אבל, דבר איתם על התארגנות מאוחדת לשם מאבק למען השיבה, למען איחוד העם הפלסטיני בתוך ארצו ההיסטורית, למען דמוקרטיה פוליטית אמיתית, למען מדינה בלתי גזעית באמת בכל פלסטין: הם יבינו אותך. אז, תהיה לך אפשרות ממשית לעזור להמונים לארגן את עצמם.

הייתי אומר: נלך ונחתור לבניית ועדים עממיים על יסוד הפרוגרמה הזאת, בשטחי 1967, בשטחי 1948, במחנות הפליטים בחוץ.

אנא, תחשוב על כך: האם זו לא הדרך לתיקון היסטורי של הנכבה, למען החירות, למען השוויון, בפלסטין? זה יכול להיות להיות נקודת המוצא של מאבק המוני העם. מאוחר יותר, בדרכם להשיג את המדינה החילונית והדמוקרטית בכל פלסטין, ההמונים יעלו באורח בלתי נמנע על הדרך של כינון שלטונם.

התכנון והביצוע של השיבה, בניית מבנה לא אתני ואזרחי שוויוני, ידרשו התארגנות כבירה, ששום משק קפיטאליסטי אינו יכול לספק. על כן, הניסיון יוכיח להמונים שצעדים סוציאליסטיים חייבים להינקט על ידי ממשלתם.

סוציאליזם אינו מעין חזות כל שנכפה עליהם מגבוה, אבל כורח חיוני שנובע מעצם המאבק של המוני העם למען דרישותיהם הדמוקרטיות.

כדי לסכם: שימושך בתווית "סוציאליזם" עוזרת לך שלא להתמודד עם המשימות הדחופות, הדמוקרטיות, שבהם ההמונים הרחבים, ואיתם האוונגרד שלהם, חייבים להתחמש.